

Simona Semenič:

NISI POZABILA, SAMO NE SPOMNIŠ SE VEČ

Osebe:

LEON, 35 let

LUCIJA, 35 let

MATJAŽ, 61 let

Kraj:

Dnevna soba.

Čas:

Prvi prizor se začne zvečer.

Ljubljana, 2007

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

1. prizor.

Knjiga.

Lucija vstopi.

LUCIJA: (*Odloži torbico.*)

(*Poravna torbico.*)

(*Sleče plašč.*)

(*Zloži plašč.*)

(*Obesi plašč.*)

(*Pogladi plašč.*)

(*Prime plašč v roke.*)

(*Ponovno zloži plašč.*)

(*Ponovno obesi.*)

(*Pogladi plašč.*)

(*Se sezuje.*)

(*Obuje copate.*)

(*Zloži čevlje.*)

(*Popravi plašč.*)

(*Poravna čevlje.*)

(*Poravna kup časopisov in reklam.*)

(*Lista po reklamnih katalogih.*)

Matjaž vstopi.

LUCIJA: Kje pa hodiš tako dolgo?

(*Ga poljubi.*)

(*Mu sleče plašč.*)

MATJAŽ: Spet je bil moj samooklicani kolega v štacuni. Jebenti, ta je hujši od tvoje tete.

LUCIJA: (*Poravna in obesi plašč.*)

MATJAŽ: (*Se sezuje.*) Ljudi bi morali zdraviti za verbalno inkontinenco, resno mislim.

LUCIJA: (*Poravna čevlje.*)

MATJAŽ: Bi šel v lekarno in bi nabavil škatlo tablet, ne, deset škatel, za tega štacunarja.

Nemogoč je.

LUCIJA: In? Je kaj?

MATJAŽ: Ne boš verjela, spet sem imel privilegij slišati njegovo družinsko anamnezo, potek zdravljenja, in tokrat, poslušaj tole, tokrat se je do te mere potrudil, da mi je pokazal mehurčke na kolenih.

LUCIJA: (*Mu očisti smeti z jopice.*)

MATJAŽ: Še dobro, da se mu je zdelo neprimerno postaviti na ogled tiste na riti. Ampak baje tisti najbolj srbio.

LUCIJA: (*Popravi Matjažu ovratnik.*)

MATJAŽ: Mogoče pa bi se morala midva potrudit in ga spoznat s tvojo tetou.

LUCIJA: Matjaž, cajtng ...

MATJAŽ: Grem stavit, da bi njo tudi tisti na riti zanimali.

LUCIJA: Matjaž, cajtng ...

MATJAŽ: Časopis, lubica. Taka čistunka, da ne rečem puristka, pred svojimi dijaki, mene pa s takimi izrazi obmetuješ. Če bi te zdajle slišal kak od tvojih – kako jim že praviš – nepismenih neotesancev – bi bilo s tvojo avtoriteto konec.

LUCIJA: In? Je kaj?

MATJAŽ: Nič ni, saj vidiš, da sem prišel brez cajtnega.

LUCIJA: - časopisa –

MATJAŽ: Večerno izdajo bodo dostavili čez nekaj minut, se bom še enkrat moral spopasti z dermatitisom spodaj. Mogoče se bo pa do takrat uspel znebiti svoje prisrčne sramežljivosti, potegnil hlače dol in me razveselil s prikazom edinstvenega primerka herpetiformnega dermatitisa.

LUCIJA: Po mojem danes bo. Saj je že pet tednov.

MATJAŽ: Štirje. Kako si mogla to pozabit?

LUCIJA: Vsekakor je od izida minilo dovolj časa, da bi kritiko lahko –

MATJAŽ: Recenzijo, lubica. Saj veš, kako so kritiki, oprosti, recenzenti sem hotel reči, skratka, saj veš, kako so občutljivi. Pa še tvoja usteca se tako lepo oblikujejo ob besedi recenzija.

LUCIJA: Vsekakor je od izida minilo dovolj časa, da bi recenzijo lahko objavili. Mar ne?

MATJAŽ: Kako si lahko pozabila?

LUCIJA: (*Vzame v roke reklamni katalog.*)

MATJAŽ: Pa tak nobel sprejem nama je tvoja teta zorganizirala ob izidu. Da si boš ja zapomnila.

LUCIJA: (*Ga strogo pogleda.*)

MATJAŽ: Ja kaj? A boš rekla, da ni bilo nobel? Vse tiste sončnice in kar je še teh biorož? Da biomenija niti ne omenjam. Nobel, zares nobel. Kaj bi midva brez tvoje tete?

LUCIJA: (*Lista katalog.*)

MATJAŽ: Saj ji nič nočem, saj je čisto v redu ženska. Vsakič, ko izdam kak naslov, se res potrudi, moja mama se ne bi tako, Bog ji daj večni mir in pokoj.

LUCIJA: (*Lista katalog.*)

MATJAŽ: In to ob dejstvu, da je najbolj zaposlena ženska na planetu. Lubica, če boš ti tako agilna v njenih letih, te bom vsak dan ..., ne, trikrat na dan te bom tako ... Klinc, nič te ne bom. Ko boš ti v njenih letih, bom jaz že davno pokojni.

LUCIJA: Joj, poglej tole vazo. Tole bi lahko postavila tamle v kot.

MATJAŽ: Ti boš pa lovila mlade žrebce.

LUCIJA: Kaj misliš? Poleg tega je pa tudi cenovno precej ugodna.

MATJAŽ: Kot tvoja teta. Res bi jo bilo dobro nekako usmerit proti naši štacuni. Tadva bi se lahko v neskončnost pogovarjala. Ne, slaba ideja, tadva bi se samo pogovarjala. Klinc, slaba ideja.

LUCIJA: Nekaj bova morala narediti s temle kotom. Police ne bodo dovolj. Čeprav mislim, da sva naročila res dobre.

MATJAŽ: Samo, veš kaj, nekaj ji pa le moraš priznat. Bolj lucidnih komentarjev na roman ...

LUCIJA: Pa tudi ugodne. Samo delavca bova pa morala zamenjati. Ta vse preveč svinja.

MATJAŽ: Čeprav teta Berta je bila pa zadovoljna z njim. A ti ga ni ona priporočila?

LUCIJA: Ja, ampak to ne spremeni dejstva, da sva midva z njim nezadovoljna. Mar ne?

MATJAŽ: Če ne bi bilo tete Berte in njene verbalne diareje, jaz zdajle ne bi mogel naredit tega. (*Jo poljubi.*) Pa tega. (*Jo poljubi.*)

LUCIJA: No, kaj se ti potem zdi? Tale vaza, tule. Ampak potem bi morala nabaviti volčje jabolko ali munec.

MATJAŽ: Pa tega. (*Jo poljubi.*) Pa tega. (*Jo poljubi.*)

LUCIJA: Matjaž, sploh me ne poslušaš.

MATJAŽ: Kaj, a ti malo natančneje demonstriram, kaj vse mi je omogočila teta Berta?

LUCIJA: Saj sem dojela. Hvala.

MATJAŽ: Lubica ...

LUCIJA: Prosim?

MATJAŽ: Rad te mam.

LUCIJA: Saj vem.

MATJAŽ: Vidiš, za to sem teti Berti neskončno hvaležen.

LUCIJA: Kaj?

MATJAŽ: Za to, da imam tebe.

LUCIJA: Aja. Ja.

Tišina.

MATJAŽ: Kaj je, lubica?

LUCIJA: Kaj?

MATJAŽ: Nekam odsotno deluješ. Si utrujena?

LUCIJA: Ne.

MATJAŽ: Kaj pa?

LUCIJA: (*Lista katalog.*) Nič ni. Razmišljam o teh stvareh. Želim, da ne napraviva spet take napake, kot sva jo predlani, ko sva renovirala. Rada bi, da nama tokrat res uspe urediti stanovanje tako, kot želiva.

MATJAŽ: Pridi sem.

LUCIJA: (*Vzame s police knjigo o suhem cvetju.*)

MATJAŽ: Lubica, ignoriraš me ...

LUCIJA: Samo to moram preveriti. Ne vem, katera varianta bi bila boljša. Čakaj malo.

MATJAŽ: Prej si bila pa tako razigrana. Da ne rečem pverzna. Da ne rečem packa.

LUCIJA: (*Odloži knjigo in ga pogleda.*)

MATJAŽ: A si se imela lepo na večerji?

LUCIJA: Ja, seveda. Kaj sploh sprašuješ. S tabo se imam zmeraj lepo.

MATJAŽ: Tudi jaz.

LUCIJA: Se imaš s sabo zmeraj lepo?

MATJAŽ: Ja. Natančno to.

LUCIJA: Le kako se ne bi imel?

MATJAŽ: Ja. Ob mojih oratoričnih presežkih ...

LUCIJA: (*Lista po knjigi.*)

MATJAŽ: Ob mojih presežnih prijemih na polju telesnih užitkov –

LUCIJA: Evo, to. Točno to hočem.

MATJAŽ: - ne sicer v razsežnostih, ki jih je dovoljevala in omogočala mladostna vitalnost, ampak še zmeraj –

LUCIJA: Kaj se ti zdi? Tale roža, kitajska homulica, zraven pa, reciva, srebrenka. Mogoče z dodatkom, ampak res čisto malo, samo za pridih, vejicate kraslike.

MATJAŽ: - vsekakor še zmeraj z vitalnostjo, ki jo dovoljuje in omogoča –

LUCIJA: A boš šel po časopis?

MATJAŽ: Saj se nikamor ne mudi. Dajva še malo posedet. Tega si že dolgo nisva privoščila. Se spomniš, kako sva včasih v nedogled posedala tu?

LUCIJA: Ja.

MATJAŽ: Kako nama je bilo lepo.

LUCIJA: Mhm.

MATJAŽ: A boš rekla, da se nisva imela lepo?

LUCIJA: Ne, samo ...

MATJAŽ: Kaj, lubica?

LUCIJA: Ma nič ...

MATJAŽ: Pa nekaj mora bit.

LUCIJA: Tako nekam neurejeno se mi zdi zdaj tule. Rada bi, da že končno opraviva s tem urejanjem, da bova potem res lahko uživala.

MATJAŽ: Pa ne mislit zdaj na to.

LUCIJA: Ja, ampak ...

MATJAŽ: Kaj?

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LUCIJA: Saj veš, da tega ne zmorem.

MATJAŽ: Potem pa odmisli. Pretvarjaj se, da je že vse narejeno.

LUCIJA: Saj veš, da –

MATJAŽ: Pridi bližje, ti bom pomagal.

LUCIJA: (*Odloži knjigo o suhem cvetju.*)

MATJAŽ: Lubica ...

LUCIJA: Ne morem uživat tu noter. Res ne. Žal mi je. Vse, kar vidim okoli sebe, so samo pomanjkljivosti, ki jih moram še urediti. Ne morem se pretvarjati, nisem tak človek. Ne morem odmisiliti.

MATJAŽ: Če si lahko v tem hipu dovolim citirati najinega kolega dramatika: Ne obstaja pot do sreče, pot je sreča.

LUCIJA: Naj se nadin kolega dramatik s svojim budizmom piše v rit, če si lahko dovolim parafrazirati mojega preveč revolucionarnega dijaka.

MATJAŽ: Misliš onega, ki ni več tvoj dijak?

LUCIJA: Ja.

MATJAŽ: Malce prestroga pa si le bila z njim, se ti ne zdi?

LUCIJA: Prestroga? Nikakor. Meja mora biti. Ne more dijak brez posledic svoji profesorici reči, naj se piše v rit. Nikakor.

MATJAŽ: Lubica, ob tej tvoji strogosti dobim kar počutke. Bi te kar takoj ...

LUCIJA: Preprosto ne gre. Človek se mora držati svojih načel.

MATJAŽ: Seveda, lubica. Stoodstotno te podpiram v tvoji odločitvi. Saj veš to.

Dolga tišina.

MATJAŽ: Kaj zdaj spet premišljuješ?

LUCIJA: Ma nič.

MATJAŽ: Saj te vidim.

LUCIJA: Nič, no. Res.

MATJAŽ: Če pa vidim. Kotiček ustnic ti trza.

LUCIJA: Ma nič takega. Sem se samo spomnila, kaj sem sanjala.

MATJAŽ: Pa ne spet kakšna novovalovska?

LUCIJA: Volkodlak si bil.

MATJAŽ: Jaz? Ne. Ta me pa zanima. In kaj? Sem te raztrgal?

LUCIJA: Ne. Ja.

MATJAŽ: Kaj zdaj, sem te ali te nisem?

LUCIJA: Pa ni bilo grozno.

MATJAŽ: Sem te raztrgal, samo si uživala, ali kaj?

LUCIJA: Ne.

MATJAŽ: Potem je bilo grozno.

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LUCIJA: Ne. Ne. Najprej je bilo lepo.

MATJAŽ: Ekstaza z volkodlakom torej.

LUCIJA: Čakaj, da ti povem.

MATJAŽ: Pa daj že, no.

LUCIJA: Če mi pa skačeš v besedo.

MATJAŽ: Oprosti. Povej.

LUCIJA: Ma nič. Najprej sva se imela lepo. Res lepo. Bilo je strašno, ampak lepo.

MATJAŽ: Torej si uživala. Oprosti. Povej.

LUCIJA: Najprej si bil človek in oba sva vedela, da si volkodlak in da se boš zdaj zdaj spremenil. Ampak sva bila u enemu takemu vakuumu, toplo, pa nežno, res je bilo lepo.

Potem pa si rekel, da moraš it. Skozi okno.

MATJAŽ: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: Ne vem, zakaj skozi okno. Stal si pri oknu in rekel: »It moram.« In jaz sem rekla: »Ne hodi še, prosim. Ostani še malo.« Rekel si, da ne moreš, da ne smeš. In jaz sem vedela, da ne moreš, da ne smeš, da me boš raztrgal, če ne greš. Ampak sem si tako želeta, da bi ostal. In potem sem te silila, da ostani. »Prosim, še malo, samo še malo.« »Ne morem, moram iti.« In ko sva se tako prerekala, za roke sva se držala in v oči sva se gledala, pa vse to, ti si stal čisto pri oknu, obrnjen samo z obrazom proti meni. (*Pavza.*) In potem nama je zmanjkalo časa, začel si se spremnjat in medtem si jokal in mi rekel, naj zbežim. Pa nisem mogla. In si me raztrgal.

MATJAŽ: Uf.

LUCIJA: Kaj misliš, da to pomeni?

MATJAŽ: No, če postavimo, da ...

LUCIJA: Ne, prosim, ne začni.

MATJAŽ: Kaj?

LUCIJA: Tudi jaz tebe vidim. Obrvi si našpičil. Prihrani mi tale oratorični presežek, lepo te prosim.

MATJAŽ: Lubica, ti mi pa res ne pustiš nobenega veselja. Zgleda, da imam na tem svetu samo še Berto.

LUCIJA: Ja, kaj hočeva, teta Berta je pač edina, ki ve, kaj je nivo, ne.

MATJAŽ: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: No, pojdi, prosim, po časopis, pa da greva spat.

MATJAŽ: Po teh sanjah te sploh ne pustum več iti spat.

LUCIJA: Pohiti, prosim.

MATJAŽ: Že grem.

(*Se sezuje, si obuje čevlje.*)

LUCIJA: (*Mu pridrži plašč.*)

MATJAŽ: (*Si obleče plašč.*)

LUCIJA: (*Mu pogladi plašč.*)

MATJAŽ: (*Jo poljubi, odide.*)

LUCIJA: (*Zapre vrata za njim.*)

2. prizor.

Knjiga.

Leon stoji v prostoru.

LEON: (*Opazuje Lucijo.*)

LUCIJA: (*Poravna Matjaževe copate.*)

(*Poravna torbico.*)

(*Pogledi plašč.*)

(*Prime plašč v roke.*)

(*Ponovno zloži plašč.*)

(*Ponovno obesi.*)

(*Pogledi plašč.*)

(*Zloži čevlje.*)

(*Popravi plašč.*)

(*Poravna čevlje.*)

(*Poravna kup časopisov in reklam.*)

(*Vzame v roke reklamni katalog.*)

(*Se obrne in zagleda Leona.*)

(*Se ustraši.*)

Tišina.

LUCIJA: Leon?

(*Počasi položi reklamo na tla.*)

(*Se približa Leonu.*)

Leon.

LEON: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: Ti si.

LEON: Ja.

LUCIJA: (*Se dotakne Leona.*)

LUCIJA: Res si ti.

LEON: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: Ja, kaj pa ... Kako si pa ... Ne moreš bit tu.

LEON: Na obisk sem prišel.

LUCIJA: Pa saj ne morem verjet. Na obisk si prišel.

LEON: (*Se nasmehne.*)

Tišina.

LUCIJA: (*Pogleda proti vratom.*)

(*tišje*) Ja, kako si pa ...?

LEON: Ja, kako. Vdrl sem, ne.

LUCIJA: (*tiho*) Pssst. Matjaž bo zdaj zdaj tu.

(*Se odmakne.*)

Mislim, da bi bilo boljše ...

LEON: Kaj?

LUCIJA: Da greš.

LEON: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: Res, Leon. Matjaž ...

(*Pobere reklamni katalog.*)

Leon, resno mislim.

LEON: Na obisk sem prišel.

LUCIJA: Prosim, da greš iz najinega stanovanja.

LEON: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: Pojdi.

LEON: Kaj pa, če ne?

LUCIJA: Pojdi!

LEON: Ne.

LUCIJA: Leon!

LEON: Na obisk sem prišel.

LUCIJA: Ne zdaj. Matjaž gre.

LEON: Zdaj.

LUCIJA: Pojdi stran.

LEON: Ne grem.

LUCIJA: Leon ... Leon, prosim te. Prosim te, pojdi. Ne zdaj. In ne tukaj. Nočem, da si tukaj, ko pride.

LEON: A veš, da mi je vseeno?

LUCIJA: Prosim.

Tišina.

LUCIJA: Nič te ne bo premaknilo, a ne?

Tišina.

LUCIJA: Tja noter pojdi, pa počakaj.

LEON: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: Res si ti. Kako dolgo si pa že tu?

LEON: Se mi zdi, da že leta.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*) No, potem boš pa lahko še malo počkal.

LEON: (*Se umakne.*)

3. prizor.

Knjiga.

LUCIJA: (*Odloži reklamni katalog na vrh kupa.*)

(*Poravna čevlje.*)

(*Poravna torbico.*)

(*Pogladi plašč.*)

(*Prime plašč v roke.*)

(*Ponovno zloži plašč.*)

(*Ponovno obesi.*)

(*Pogladi plašč.*)

(*Poravna čevlje.*)

(*Popravi plašč.*)

(*Poravna kup časopisov in reklam.*)

Matjaž vstopi z večernim časopisom v roki.

MATJAŽ: Tale je pa res neverjeten. Mislim, teta Berta se pravzaprav sploh ne more primerjati z njim. V primerjavi z njim je Berta posebljena ponižnost in redkobesednost. Tale štacunar je preprosto nemogoč.

LUCIJA: (*Poljubi Matjaža.*)

MATJAŽ: Ne, ko gre za tole grotesko od človeka, dobi sintagma verbalna diareja povsem nove konotacije. Od katerih ima vsaj ena ali dve opraviti z agresijo.

LUCIJA: (*Mu sleče plašč.*)

MATJAŽ: In lubica, ne samo z agresijo z njegove strani, temveč z agresijo, ki jo vzbudi v poslušalcu.

LUCIJA: (*Poravna in obesi plašč.*)

MATJAŽ: (*Se sezuje.*) Ljudi bi morali zdraviti za verbalno inkontinenco, resno mislim.

LUCIJA: (*Poravna čevlje.*)

MATJAŽ: V takih primerih postaviš pod vprašaj še krutost genocida. Jebenti, takile primerki te dobesedno spremenijo v zver.

LUCIJA: In? Je kaj?

MATJAŽ: Že drugič ta večer mi je razložil vse v zvezi s herpetimorfnim dermatitisom. A je meni to potrebno?

LUCIJA: (*Mu očisti smeti z jopice.*)

MATJAŽ: In resno, prav zares se je spravil, da mi bo pokazal mehurčke na riti. Pa kako more človek misliti, da kogarkoli na svetu zanimajo štacunarjevi mehurčki na riti?

LUCIJA: (*Popravi Matjažu ovratnik.*)

MATJAŽ: No, glede na to, da ima teta Berta podobne težave s svojim – čim že?

LUCIJA: Serboroičnim dermatitisom.

MATJAŽ: Ja, glede na to, bi se tadva lahko ujela. Res. Mehurčki bi se pojavljali na vedno novih mestih in nikoli jima ne bi bilo dolgčas.

LUCIJA: In? Je kaj?

MATJAŽ: Berto bi v bistvu še najbolj zanimali tisti na rit.

LUCIJA: Matjaž, časopis ...

MATJAŽ: Nič ni. Sem pogledal.

Tišina.

MATJAŽ: A si razočarana?

LUCIJA: Kaj?

MATJAŽ: Zaradi recenzije, mislim.

LUCIJA: Kaj pa vem. Ja. Ti nisi?

MATJAŽ: Pa nisem ravno razočaran. Ne morem reči, da sem razočaran. Res pa je, da sem mislil, da bo danes. Sicer ne bi šel po večeren cajtng k onemu dermatitisu. Tvegat življenje takorekoč. Pri mojih letih je lahko kaj hitro usodno.

LUCIJA: Potem ti je vseeno?

MATJAŽ: Ja, v bistvu mi je vseeno. Tako pač je. Mogoče recenzije še cel mesec ne bo, kaj pa veš. Ampak zaradi tega se ne splača sekirat. Bo, ko bo. Zdaj so stvari v božjih rokah. Če je sploh mogoče, da ima Bog nekaj tako posvetnega, kot so roke. Zakaj jih bo pa rabil, jebenti? Za rit brisat?

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

MATJAŽ: Daj še enkrat.

LUCIJA: Kaj?

MATJAŽ: Se nasmehni.

LUCIJA: Da se boš lahko do konca zadrogiral, al kaj?

MATJAŽ: Mhm.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

MATJAŽ: Lubica, vidiš, samo to rabim. Klinc, pa kritike. Z njimi si tako al tako lahko samo ... Na, vidiš, zdaj se je pa sestavilo. Bog, pa roke, pa to.

LUCIJA: Matjaž, dolgočasen si.

MATJAŽ: Pa pusti mi to veselje. Saj ne bom več dolgo.

LUCIJA: Matjaž, nehaj s tem, no. Imam občutek, da te malo jezi, da še ni kritike. A? No?

MATJAŽ: Malček pa me. Vseeno.

LUCIJA: A to po tvojem pomeni, da je *Nisi pozabila, samo ne spomniš se več slab roman?*

MATJAŽ: *Več*. Naslov romana je *Več*.

LUCIJA: Saj res, joj, oprosti. *Več*.

MATJAŽ: Vsaj naslov bi si lahko končno zapomnila.

LUCIJA: Oprosti.

MATJAŽ: Tolk bi pa kljub vsemu lahko investirala.

LUCIJA: Samo zareklo se mi je, Matjaž.

MATJAŽ: Zmeraj se ti samo zareče.

LUCIJA: Matjaž, daj no ...

MATJAŽ: Ne razumem, kako si ne moreš zapomnit treh črk.

LUCIJA: Pa saj je samo naslov. Koga pa briga naslov?

MATJAŽ: Ne gre samo za naslov, lubica.

LUCIJA: Matjaž, ne komplikiraj, prosim te.

MATJAŽ: Ne komplikiram. Ne gre za naslov.

LUCIJA: Matjaž ...

MATJAŽ: Gre za to, da ...

LUCIJA: Oprosti.

MATJAŽ: Gre za to, da ...

LUCIJA: Zareklo se mi je.

MATJAŽ: Ja. Zareklo. Ne, saj je v redu. Ampak ... Lubica, jaz razumem, da ti je tvoj predlog blizu in da si se navadila mislit na roman pod tvojim naslovom, ampak ... A nisva predebatirala? A ti nisem razložil, zakaj sem se v končni konsekvenčni odločil za *Vec*? Razumem, zakaj se vedno znova zmotiš, ampak ... A ne bi tudi ti poskusila razumet?

LUCIJA: Ja.

MATJAŽ: A se ti ne zdi, da bi bilo pošteno?

LUCIJA: Ja. Matjaž ...

MATJAŽ: Do naju obeh?

LUCIJA: Matjaž ...

MATJAŽ: A misliš, da mi je vseeno? Da zgleda, kot da moja žena ne ve, s čim se ukvarjam. Ene stvari so pomembne. Ene stvari na tem svetu štejejo, jebenti. A misliš, da mi je vseeno, tako kot je očitno tebi?

LUCIJA: Ne govori neumnosti, Matjaž. Oprosti, zagovorilo se mi je. Dobro veš, da mi ni vseeno. Nehaj s tem.

MATJAŽ: Pa spet. »Nehaj s tem.« Zadnje čase se vse konča z »Matjaž, nehaj s tem«. In potem naj ne mislim, da ti je vseeno? Meni to zgleda, kot da ti je vseeno.

LUCIJA: No, tako vseeno mi že ni. Roman sem vsaj prebrala, a ne?

MATJAŽ: Ja, vsaj to.

Tišina.

MATJAŽ: In ne, to vsekakor nima zveze s kakovostjo romana. Čas med dogodkom in objavo je ponavadi v sorazmerju samo z ekonomskimi parametri, upoštevaje dejstvo, da je dogodek izdaja romana in objava recenzija, in so torej ekonomski parametri takorekoč nikakršni, lahko skleneva, da je objava recenzije stvar ... torej ... naključja.

LUCIJA: Ta teorija ti pa ni glih najbolj ratala.

MATJAŽ: Stvar ... Klinc, se bom moral kar sprijaznit. Tud tle gor že peša.

LUCIJA: Samo je vseeno škoda, da niso danes objavili.

MATJAŽ: Malo pa že. Ko sva končno imela čas in proslavila.

LUCIJA: Ko si imel čas.

MATJAŽ: Ko sva si vzela čas.

LUCIJA: Ko sva si vzela čas.

Tišina.

MATJAŽ: Pa saj kritike –

LUCIJA: – recenzije –

MATJAŽ: – niso tako pomembne. Ne, da mi je popolnoma vseeno, ampak ... Ne morem rečt, da ni prijetno prebrati dobre kritike, ja, sijajno je. Ampak človek s cajtom ... Hočem rečt - ljudje, ki jih cenim, so bili nad romanom navdušeni, in to je to. Mi popolnoma zadostuje.

LUCIJA: Ja, res. Tudi jaz sem vesela zate.

MATJAŽ: In mimogrede, nad naslovom so bili takorekoč vzhičeni. Bojda zadene žebljico na glavico.

LUCIJA: Ja, odličen naslov si si izmisil. Ona varianta ljudem, ki jih ceniš, ne bi bila tako všeč.

MATJAŽ: Če se ne motim, jih tudi ti ceniš.

LUCIJA: Ja.

MATJAŽ: Če že hočeš vedet, ja, ona varianta se jim je zdela sentimentalna. Banalna.

LUCIJA: Banalna. Fino. Mi je všeč. Se mi zdi, da tako učinkovito okarakterizira avtorico te variante. Zadene žebljico na glavico. Takorekoč.

MATJAŽ: Mogoče pa celo res. Mogoče se bom končno moral sprijaznit s tem, da imam banalno ženo.

LUCIJA: Ja. Ampak je pa mlada in lepa.

MATJAŽ: To pa, ja. Mlada in lepa.

Tišina.

MATJAŽ: Poleg tega, da ima tako nobel žlahto.

Tišina.

MATJAŽ: Lubica ...

(*Poboža Lucijo po licu.*)

(*Poljubi Lucijo na lase.*)

Bolj pogosto bi morala iti ven in se malo razvajat.

Tišina.

LUCIJA: Če si pa ne vzameva časa.

MATJAŽ: Ja. Ampak v prihodnje se bova bolj potrudila.

LUCIJA: (*Začne listati po časopisu.*)

Evo, kaj da ni, je, poglej, je! »Matjaž Mlinar: *Vec*«. Je!

(*Potihobere.*)

Ne.

MATJAŽ: Kaj?

LUCIJA: (*Potihobere.*)

Ne.

(*Potihobere.*)

Ne.

MATJAŽ: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: (*Nehabrati.*)

MATJAŽ: In?

LUCIJA: Čakaj malo.

(*Potihobere.*)

Ne.

(*Nehabrati.*)

Ne morem verjet.

MATJAŽ: No?

LUCIJA: Poslušaj. Naslov je *Razsipni dar čiste in nepretenciozne lepote*. Slišiš? *Razsipni dar čiste in nepretenciozne lepote*. Kako melodična formulacija.

(*Mrmrajebere.*)

»... lucidno izpisani odnos med protagonistoma ...«

(*Mrmrajebere.*)

»... njuna neomadeževanost in eksistencialna stiska, ki iz tega nujno izhaja ...« Tale poved je sicer malce okorna, pa vseeno.

(*Mrmrajebere.*)

MATJAŽ: Daj, da vidim.

LUCIJA: Čakaj, no.

(*Mrmrajebere.*)

»... avtorjeva senzibilnost«

(*Mrmrajebere.*)

»... tako sinteza avtorjeve zrelosti ...« Manjka vejica.

(*Mrmrajebere.*)

»... kvalitativni presežek ...«

MATJAŽ: Daj, da še jaz vidim, no.

LUCIJA: Pa saj ti berem.

(*Mrmrajebere.*)

»... reflektira karcinogenost kapitalizma in nakazuje kritiko civilnodružbenih mehanizmov dandanašnjice, ki seva skozi roman ...«

(*Mrmraje bere.*)

Pa saj ni res. Na, poglej. Poglej tole.

(*Poda Matjažu časopis.*)

MATJAŽ: (*Potihober.*)

LUCIJA: Ne morem verjet. »*Razsipni dar*« ... Kako že?

MATJAŽ: (*Potihober.*)

LUCIJA: Ja, »*čiste in nepretenciozne lepote*« ... »sinteza avtorjeve zrelosti in« ... Česa že?

MATJAŽ: (*Potihober.*)

LUCIJA: Ne morem verjet.

MATJAŽ: Poslušaj to: »... smer je avtor nakazal že v svojih zgodnjih delih ...« ...

(*Potihober.*)

LUCIJA: Pa saj ne morem verjet. Toliko superlativov.

MATJAŽ: »... vendar je v svojih zrelih delih zavzel distanco do tovrstne problematike ...« Hja, no. S tem se pa že ne bi strinjal. ...

(*Potihober.*)

»... za vrh dosedanjega opusa lahko štejemo zbirko esejev ...«

(*Potihober.*)

»... ki je v našem prostoru vzpostavila nove kriterije na polju eseistike ...« Nove kriterije. Ta je pa dobra.

(*Potihober.*)

LUCIJA: Kako že? »*Razsipni dar čiste in nepretenciozne lepote*«. Ja. Res dobra formulacija.

MATJAŽ: »... avtorjeva zrelost kulminira v izbiri naslova ...«

(*Potihober.*)

»... 'več' kot stvar kapitalističnih sloganov; tako že naslov reflektira karcinogenost ...«

(*Potihober.*)

(*Nehabrat.*)

LUCIJA: A ni neverjetno?

MATJAŽ: No, ja.

LUCIJA: To je res neverjetno. Vseeno si nisem mislila ... Toliko superlativov. Ne. Daj, da še enkrat preberem.

MATJAŽ: No, to je pa res nekaj. Ampak saj sem pričakoval nekaj takega.

LUCIJA: Tako, ko je bil roman končan, nisi bil ravno prepričan.

MATJAŽ: Vedel sem.

LUCIJA: (*Potihober.*)

Poslušaj. »... njuna neomadeževanost in eksistencialna stiska, ki iz tega nujno izhaja...« Pa tolk si se bal, da ljudje tega ne bodo znali razbrat, a vidiš zdaj, a vidiš?

(*Potihober.*)

»... in neodtujljive senzibilnosti ...« Ti si se pa tolk ukvarjal s tem, če je sentimentalno.

(*Potihober.*)

MATJAŽ: Nove kriterije. Ta je pa res dobra.

LUCIJA: Joj, Matjaž, to je ...

MATJAŽ: Sijajno.

LUCIJA: Ja. Večerja, pa tole. Sigurno si tempiral. Si, a ne? Si vedel, da bo danes?

MATJAŽ: Nisem.

LUCIJA: Sigurno si vedel. Matjaž, moral si vedet.

MATJAŽ: Daj no, pa saj je samo kritika.

LUCIJA: Vedel si. Vem, da si vedel.

MATJAŽ: A misliš, da bi naštudiral, kako se ti bom zlagal, pa potem vse to? Nisem vedel.

LUCIJA: Si, ja, si. Vem, da si.

MATJAŽ: Nisem.

LUCIJA: Daj no, priznaj. Priznaj. Priznaj, no.

MATJAŽ: A si lahko, prosim, malo manj eksaltirana? Smešna si.

LUCIJA: (*Pavza.*) Banalna.

MATJAŽ: (*Pavza.*) Ampak mlada in lepa.

Tišina.

MATJAŽ: Zgledno napisana recenzija.

LUCIJA: Čeprav imam občutek, da jo ti superlativi malce zbanalizirajo. Se ti ne zdi?

MATJAŽ: Ja, ampak tvoja teta Berta bo pa navdušena.

Tišina.

MATJAŽ: Lubica, kaj pa, če bi se midva jutri spet malo razvajala? Klinc, take kritike ne dobiš vsak dan, lahko bi proslavila. Kaj praviš?

LUCIJA: Jutri imamo večerjo.

MATJAŽ: Kakšno večerjo?

LUCIJA: Tvoja hči ima rojstni dan.

MATJAŽ: Saj res. Čisto sem pozabil.

LUCIJA: A si se že odločil, kaj ji boš kupil?

MATJAŽ: Ne vem.

LUCIJA: Kaj ji bo pa mami kupila?

MATJAŽ: Še ne ve, ampak njej je to lažje.

LUCIJA: Zakaj pa nje ne vprašaš?

MATJAŽ: Saj sem jo vprašal.

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LUCIJA: In?

MATJAŽ: Nič.

LUCIJA: Ja, nekaj je morala rečt.

MATJAŽ: Sončna očala.

LUCIJA: In?

MATJAŽ: Lepo te prosim, jaz ji že ne bom izbiral sončnih očal. Klinc, tega jima že ne privoščim. Da se bosta spet lahko režali, kot takrat, ko sem zapravil premoženje za tisti nesrečni plašč. Ne.

LUCIJA: Kaj boš potem?

MATJAŽ: Mogoče bi pa Berto vprašal, če mi pomaga izbrati kako delicijo ...

LUCIJA: Kaj boš potem?

MATJAŽ: Ma ne vem ... To je zmeraj težje ... Kaj si si ti želela pri sedemindvajsetih?

LUCIJA: Tebe. Če me spomin ne vara.

MATJAŽ: Daj, pa razmisli še malo.

LUCIJA: Saj veš, da jaz tega ne znam.

MATJAŽ: Ne zmoreš. Vem.

Tišina.

MATJAŽ: Lubica ...

LUCIJA: M?

MATJAŽ: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

MATJAŽ: Pridi sem.

LUCIJA: Kaj?

MATJAŽ: Sem pridi.

LUCIJA: Zakaj?

MATJAŽ: Pridi.

LUCIJA: K mojemu fantku?

MATJAŽ: K tvojemu fantku.

LUCIJA: Zdaj?

MATJAŽ: Ja.

LUCIJA: Tako?

MATJAŽ: Ja.

LUCIJA: Kaj pa, če ne bi?

MATJAŽ: Pridi.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*) Ne bi.

MATJAŽ: (*Se nasmehne.*) Ne bi?

LUCIJA: (*Se nasmehne.*) Ne bi.

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

MATJAŽ: Malo poujčkala tvojega fantka?

LUCIJA: (*Se nasmehne.*) Pridi.

Odideta.

Leon gleda za njima.

4. prizor.

Leon. Knjiga.

Lucija vstopi.

Tišina.

LUCIJA: Še si tukaj.

LEON: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: Sem moralna ...

LEON: Ja.

Tišina.

LUCIJA: Vdrl si.

LEON: Ja.

LUCIJA: In zdaj?

LEON: Nič. Zdaj sem tu.

LUCIJA: Spet.

LEON: Ja.

Tišina.

LUCIJA: Še zmeraj ne morem verjet.

Tišina.

LUCIJA: A veš kako dolgo ... Pa saj nisi res tu.

LEON: Na obisk sem prišel.

LUCIJA: Na obisk si prišel.

LEON: Ja.

Tišina,

LEON: Ostrigla si se.

LUCIJA: Ja. Že kdaj.

LEON: Pa tudi mal pobarvala, a ne?

LUCIJA: Ja, tudi, ja.

LEON: Mal si drugačna.

LUCIJA: Kakih devet let starejša?

LEON: Ja, kaj tazga bo. Ampak pozna se ti jih pa samo osem.

LUCIJA: Ti si pa še zmeraj isti.

LEON: Še zmeraj si lepa.

LUCIJA: In mlada.

LEON: Kaj?

LUCIJA: Ma nič.

LEON: Ja.

Tišina.

LUCIJA: A ti sploh veš, kako dolgo je to?

LEON: Vem.

LUCIJA: A sploh veš, kaj vse ...

LEON: Vse vem.

Tišina.

LUCIJA: Pogrešala sem te.

LEON: Tudi jaz tebe.

LUCIJA: No, saj pol pa je jasno, zakaj si tako hitro prišel.

LEON: Seveda. Vsi drugi so še ostali, jaz sem pa samo zarad tebe prišel nazaj.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

LEON: (*Se nasmehne.*)

LEON: Sem ti hotel prinesti one čokoladne kroglice iz Castre.

LUCIJA: Castro so zaprli.

LEON: Ja. Saj zato ...

LUCIJA: Tega pa nisi vedel.

LEON: Ne, tega pa ne.

LUCIJA: Potem pa ne veš res vsega.

LEON: Ne, ne vsega.

LUCIJA: Saj čokoladnih kroglic itak ne jem več.

LEON: Nateguješ me.

LUCIJA: Ne, ne. Res jih ne jem.

LEON: TI ne ješ čokoladnih kroglic?

LUCIJA: Ne.

LEON: Uau. Zakaj pa?

LUCIJA: Ne pašejo mi več.

LEON: Ne pašejo ti?

LUCIJA: Ne, pa tudi ...

LEON: Kaj?

LUCIJA: Svinjarija pa to. Saj veš.

LEON: Ne. Kakšna svinjarija?

LUCIJA: V kroglicah. Zapacajo te, pa redijo, pa ...

LEON: Pa saj si res nekam shujšana.

LUCIJA: Ne, ne. Nisem jih nehala jest, da bi shujšala. Polne so svinjarije. Človek s cajtom ...

Zdaj pač malo bolj pazim na to, kaj dajem v usta.

LEON: Še zmeraj si smešna.

LUCIJA: Kako to misliš?

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LEON: Pa ti tvoji principi. Svinjarija v čokoladnih kroglicah, lepo te prosim. A to si spoznala takrat, ko si se jih toliko nažrla, da si potem bruhala?

LUCIJA: Misliš takrat po kinu?

LEON: Ja.

LUCIJA: Takrat sem bruhala, ker so bile pokvarjene.

LEON: Ne, Lučka, takrat si se jih toliko nažrla.

LUCIJA: Ne, pokvarjene so bile.

LEON: Ne. Prenažrla si se jih.

LUCIJA: Bile so pokvarjene.

LEON: (*Oponaša glas prašiča.*)

LUCIJA: Nehaj.

LEON: (*Oponaša glas prašiča.*)

LUCIJA: Nisem požrešnica.

LEON: Pa si.

LUCIJA: Saj si jih šel ti iskat.

LEON: A potem sem jaz kriv, ali kaj?

LUCIJA: Ja. Ti si jih šel iskat.

LEON: A potem priznaš, da si se jih prenažrla?

LUCIJA: Ja, pa kljub temu. Ti si kriv.

LEON: (*Oponaša glas prašiča.*)

LUCIJA: A potem mi nisi nič prinesel?

LEON: Ne. Lahko ti pa povem kakšen lep verz.

LUCIJA: (*Se zasmeji.*) Pa saj znaš en sam verz.

LEON: Ja, no.

LUCIJA: (*Se zasmeji.*) Ali si se tam naučil še kakšnega?

LEON: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: Ali vsaj kaj novega? Ali še vedno operiraš s starimi triki? Škatlami pred vrati pa tem?

LEON: Ej, to je pa čisto nekaj drugega.

LUCIJA: Ja, ne vem no.

LEON: Ne, ne. Tule je šlo pa za načela.

LUCIJA: Ma ja, kaj pa vem.

LEON: Res je bil idiot.

LUCIJA: Popoln.

LEON: Čisto prav sva imela.

LUCIJA: Ja, no.

Oba se zasmejita.

LUCIJA: Čeprav je bilo malo ogabno. Če prav pomisliš ...

Oba se smejita.

LEON: Malo pa, no.

Se smejita.

LEON: Ampak se je pa splačalo.

LUCIJA: Ma ja, saj se je.

LEON: Ko je odpril škatlo ...

Lucija se smeji.

LUCIJA: Daj, nehaj.

LEON: Pa ko je odmaknil papir ...

LUCIJA: Daj, ustavi se, no ...

LEON: Pa ko je dal noter roko ...

Leon se smeji.

LUCIJA: Nehaj, nehaj.

Lucija se smeji.

LUCIJA: Res je bilo ogabno.

LEON: Saj je bila tvoja ideja.

LUCIJA: Ja, ampak drek je bil pa tvoj.

LEON: Jaz najprej sploh nisem bil za.

LUCIJA: Kaj nisi bil za? Seveda si bil za.

LEON: Ja, no. Sem. Ampak ...

LUCIJA: Kaj ampak? Ti si mu nastavil škatlo pred vrata. In to prav z užitkom, če kaj vem.

LEON: Ja, ampak se mi je vseeno zdelo, da pretiravaš.

LUCIJA: No, saj verjetno sem malo. Takrat se mi je pač zdelo prav.

LEON: Res je bil idiot prve klase.

LUCIJA: Ja, ampak vseeno nama mogoče ni bilo treba ...

LEON: No, saj nisva imela druge izbire, ne.

LUCIJA: Ja, samo ... Če zdaj pomislim ... Ni blo ravno ... A veš?

LEON: Nekdo je moral nekaj narediti.

LUCIJA: Ja, no.

LEON: Kaj – ja, no. Seveda. Zarad takih pezdetov je vse tako v kurcu. A ni tako?

LUCIJA: Ja, Leon, ampak ...

LEON: Nič ampak. Saj veš to. Saj si sama rekla. Nekdo je moral nekaj storiti. Pa čeprav nekaj butastega. Takrat se nama pač ni zdelo butasto.

LUCIJA: Kaj pa vem. Ne bi nama bilo treba. In v bistvu nisva dosegla prav nič. Še zdaj maltretira dijake, nič ni pomagalo.

LEON: Ja, pa saj ne gre za to. Vsaj nisva stala križem rok. A to nič ne pomeni?

LUCIJA: Takrat je pomenilo, ja. V bistvu pa ne. V bistvu ne pomeni nič.

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LEON: Nič?

LUCIJA: Ja.

LEON: A ne misliš, da bi bilo vse drugače, če tega ne bi naredila?

LUCIJA: Ne. Kaj?

LEON: Midva.

LUCIJA: A če bi bila midva drugačna?

LEON: Ja.

LUCIJA: Kako drugačna?

LEON: Kaj pa vem, drugačna. A bi se ti danes lahko pogledala v špegu, če ne bi staremu dala, kar mu je šlo?

LUCIJA: Joj, Leon. Ne vem, najbrž ja.

LEON: Ja, pol pa je bilo res nepomembno.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

LEON: Kako si mu že pravila?

LUCIJA: Čakaj, kako že ...

LEON: Kako si mu že pravila, no?

LUCIJA: Čakaj ... Ne spomnim se.

LEON: Postano ...

LUCIJA: Ne vem. Pozabila sem.

LEON: Postano kapitalistično kurbišče. To. Tako si mu pravila. Postano kapitalistično kurbišče.

LUCIJA: Saj res. Tako sem mu pravila, ja.

Tišina.

LUCIJA: Nič se nisi spremenil.

LEON: Rad bi ti rekel isto.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*) Malo starejša pa sem, a ne?

LEON: Ja. Pa ne samo to.

LUCIJA: Kaj pa?

LEON: Ne vem, čudno je.

LUCIJA: Kaj?

LEON: Ti.

LUCIJA: Zakaj pa?

LEON: Ne vem. Drugačna si.

LUCIJA: Kako drugačna? Kako to misliš?

LEON: Tako, kot sem rekел. Drugačna.

LUCIJA: Ja, starejša sem, ne.

LEON: Pa ni to.

LUCIJA: Kaj pa je?

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LEON: Kot da nisi zares ti.

LUCIJA: Ma daj, Leon ...

LEON: Enostavno ne razumem.

LUCIJA: Ja, kaj bi rad razumel?

LEON: Tebe. Kakšna si.

LUCIJA: Kakšna sem?

LEON: Ja.

LUCIJA: Kakšna pa sem?

LEON: Poslušaj se, no.

LUCIJA: Kaj?

LEON: To vse, kar mi govorиш. Drugačna si. Nisi ti.

LUCIJA: Leon, lepo te prosim ...

LEON: A tebi se zdi to v redu?

LUCIJA: Kaj?

LEON: To na primer. Da morava govorit zato, da se razumeva.

LUCIJA: Ja, pa kaj?

LEON: A si že pozabila? Da se nama ni bilo treba pogovarjat? Da sva se razumela brez besed?

LUCIJA: Nisem –

LEON: Tega zdaj ni. Zgubila si se.

LUCIJA: Zgubila?

LEON: Ja.

LUCIJA: Jaz sem se zgubila? Ti si tisti, ki je ...

LEON: Poglej se. Poglej okoli sebe.

LUCIJA: Kaj naj pogledam?

LEON: To hišo za začetek. To hladno grdo hišo. Ti tu ne bi živel.

LUCIJA: To je moj dom, Leon.

LEON: Ne. To je njegov dom.

LUCIJA: Ja, njegov pa moj. Najin.

LEON: Njegov.

LUCIJA: Ja, ampak sem ga uredila po svoje.

LEON: Res ne razumem.

LUCIJA: Česa ne razumeš?

LEON: Tebe z njim. Na tak način. Tega.

LUCIJA: Pa kaj govorиш?

LEON: To. Da sta ...

LUCIJA: Kaj?

LEON: To, da nista ... A se imata že od nekdaj tako rada?

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LUCIJA: Kaj?

LEON: Če se imata od nekdaj tako rada. Ti pa stari. To sem vprašal.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

LEON: Kaj se ti je zgodilo? Ti nikoli nisi pristajala na sranja. Kako si lahko pristala na tole?

LUCIJA: Leon, nehaj s tem. Kaj bi rad, po kaj si prišel?

LEON: Pote.

LUCIJA: Pome?

LEON: Ja.

LUCIJA: In zdaj?

Tišina.

LEON: (*Pokaže na knjigo.*) Tole.

LUCIJA: Kaj s tem?

LEON: Zakaj si to naredila?

LUCIJA: Kaj?

LEON: To s tem. (*Pokaže na knjigo.*)

LUCIJA: Kaj sem pa takega naredila?

LEON: Ne delaj se neumne.

LUCIJA: Nehaj.

LEON: Kako si mogla? Te je prisilil?

LUCIJA: Daj, Leon, nehaj.

LEON: Kako te je prisilil?

LUCIJA: Ni me prisilil.

LEON: Ti sama od sebe tega ne bi nikoli naredila.

LUCIJA: Pa sem.

LEON: Nemogoče. Ne ti.

LUCIJA: Jaz.

LEON: Kaj ti je naredil?

LUCIJA: Nič.

LEON: Lučka, govori z mano.

LUCIJA: Pa saj ...

LEON: Govori z mano.

LUCIJA: Saj govorim s tabo.

LEON: Prisilil te je, a ne, da te je?

LUCIJA: Leon, kaj bi rad slišal?

LEON: Samo govori z mano.

Tišina.

LEON: A ne da te je prisilil?

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LUCIJA: Dobro, Leon, a misliš, da so vsi taki kot ti? A misliš, da če ti prisiljuješ ljudi, da jih potem kar vsi, al kaj?

LEON: O čem govorиш? V kaj sem te pa jaz –

LUCIJA: V vse. Vse je bilo zmeraj po tvoje.

LEON: Po moje?

LUCIJA: Ja.

LEON: Po moje?

LUCIJA: Po tvoje. Zmeraj sva delala, kar se je tebi zdelo prav, ne meni.

Tišina.

LEON: Kolk let sva živila sama skupaj?

LUCIJA: Ja, kolk, saj veš kolk.

LEON: Kdo je vztrajal, da živiva sama?

Tišina.

LEON: Kdo je vztrajal, da živiva sama?

Tišina.

LEON: Kdo je na začetku skrbel za vse? Kdo se je odločal? Kdo je hotel prodat stanovanje?

Zarad koga sem se moral usrat v škatlo, pizda?

LUCIJA: Saj si se sam hotel –

LEON: Kdo se je spomnil prisege?

LUCIJA: Jaz, ampak ...

LEON: Jaz prisege sploh nisem hotel.

LUCIJA: Oba sva –

LEON: Ti si mislila.

LUCIJA: Ja, ampak ...

LEON: Nič ampak. Ti si bila glava, ne jaz.

LUCIJA: Jaz sem samo ...

LEON: Mislila?

Tišina.

LUCIJA: Ja.

LEON: Delala sva, kar si ti mislila in sva oba vedela, da je prav.

Tišina.

LEON: Kaj pa zdaj?

LUCIJA: Kaj?

LEON: Kaj delaš?

LUCIJA: Nič. Učim.

LEON: In?

LUCIJA: Nič. Kaj?

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LEON: Ko prideš domov.

LUCIJA: Kaj?

LEON: Kaj delaš, ko prideš domov. Ko nehaš učit. Ko prideš iz kurčeve službe. Kaj delaš?

LUCIJA: Ja kaj ... Poglej okoli sebe, a misliš, da se vse to zrihta kar samo od sebe? Pa priprave pa vse. Kaj govorиш. Saj je zmeraj kaj. Kaj bi rad od mene?

LEON: Kaj dela pa stari?

LUCIJA: Piše, dela.

LEON: In?

LUCIJA: Kaj?

LEON: Po – tem?

LUCIJA: Pa dobro, a ti misliš, da ostane po – tem? Saj nimava časa za nič. Še midva se skoraj ne vidiva.

LEON: Kaj pa najini prijatelji?

LUCIJA: Kaj z njimi?

LEON: Jih kaj vidiš?

LUCIJA: Ne. Že dolgo jih nisem videla.

LEON: Zakaj?

LUCIJA: Leon, kaj bi rad? Ne vem, zakaj jih ne vidim. Jih pač ne vidim. Nobenega ne vidim. Z Matjažem imava prijatelje, njih vidim, no.

LEON: In teto Berto.

LUCIJA: Ja.

LEON: Da vama ne zmanjka besed.

Tišina.

LEON: A tebi se ne zdi nič narobe s tem?

LUCIJA: Res ne vem, kaj bi rad slišal.

LEON: Tebe.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

LEON: Rad bi, da se spet usedeš nasproti mene in mi rečeš: »Leon, to ni prav. Nekaj morava naredit.«

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

LEON: In jaz bi rad spet rekel: »Saj zato sem pa tu.«

Tišina.

LEON: To nisi ti.

Tišina.

LEON: Kaj ti je naredil?

LUCIJA: Nič.

LEON: Razen lobotomije.

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

Tišina.

LEON: Zakaj stari?

LUCIJA: Matjaž. Ime mu je Matjaž.

LEON: Kakorkoli, kaj je z njim? Kaj delaš z njim?

LUCIJA: Nič. Moj mož je, kaj naj bi delala z njim?

LEON: Kar spečala si se.

LUCIJA: Ja.

LEON: Zakaj pa?

LUCIJA: Kaj misliš, zakaj?

LEON: Ne vem, ti mi povej.

LUCIJA: Ker ... Ker sem ga rabila.

LEON: Njega si rabila? Ta starga?

LUCIJA: Matjaža. Ja.

LEON: Ti imaš res sprane možgane. Čisto zares ti je spral možgane.

LUCIJA: Matjaž mi ni nič spral možganov, ob meni je bil, samo to. Kaj pa ti sploh veš? Na lepem se pojaviš in kaj boš?

LEON: Prišel sem k svoji sestri dvojčici na obisk. Kaj je narobe s tem?

LUCIJA: Vse.

LEON: Ja?

LUCIJA: Ja.

LEON: Zakaj?

LUCIJA: Ker te ne rabim več.

Tišina.

LEON: Ni ti treba bit taka.

LUCIJA: Taka sem.

LEON: Pa ne od zmeraj.

LUCIJA: Od zmeraj.

LEON: Kaj je pa potem to? (*Pokaže na knjigo.*)

LUCIJA: Roman. Z naslovom *Več*.

LEON: *Nisi pozabila, samo ne spomniš se več.*

LUCIJA: *Več.*

Tišina.

LEON: Se spomniš, ko sva zvedela, da sta umrla mama pa oče?

LUCIJA: Ja. Teta Berta nama je novico podarila za sedemnajsti rojstni dan. Na bazen naju je prišla iskat. Ja, se spomnim. In kaj?

LEON: Se spomniš, kaj si rekla?

LUCIJA: Pojma nimam.

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LEON: Daj, pa razmisli še malo.

LUCIJA: Okej. (*Pavza. Lucija ga pogleda.*) In?

LEON: In nič.

Tišina.

LEON: Volkodlaka pa nisi pozabila.

LUCIJA: Ne, tudi volkodlaka nisem pozabila.

LEON: Samo ... V mojih sanjah si ti na koncu skočila skozi okno. Me nisi raztrgala.

LUCIJA: Ne. Konec sem spremenila.

LEON: Za starga?

LUCIJA: Za Matjaža. Ja.

LEON: (*Se nasmehne.*) Volkodlučka.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*) Volkodlučka. Ja, nisem pozabila.

Tišina.

LEON: Zakaj si mu pripovedovala moje sanje?

Tišina.

LEON: (*Pokaže na knjigo.*) To je najina zgodba, ne njegova. Tu noter sva midva. Jaz pa ti.

Kaj ima on z nama?

LUCIJA: Pa saj je samo roman. Koga pa briga roman?

LEON: Jaz pa ti.

LUCIJA: Leon, nehaj, prosim te.

LEON: Jaz pa ti, Lučka.

LUCIJA: Leon ...

LEON: Jaz pa ti.

LUCIJA: Nehaj.

LEON: Jaz pa ti, Lučka.

LUCIJA: Nehaj!

Tišina.

LEON: Kako si lahko dovolila, da se poščije na naju?

LUCIJA: Nisem dovolila. Zdaj pa pojdi.

LEON: Kam naj grem, Volkodlučka?

LUCIJA: (*Se nasmehne. Se zresni.*) Samo pojdi.

Tišina.

LEON: Saj veš, da ne bom šel?

Tišina.

LEON: Boš govorila z mano?

Tišina.

LEON: Boš govorila z mano?

LUCIJA: Bom. Kaj te pravzaprav moti? Kaj te moti, Leon?

Tišina.

LUCIJA: Govori z mano.

LEON: Okej.

(Se nasmehne. Se zresni.)

To me moti.

(Brcne v čevelj.)

LUCIJA: Ej!

(Pobere čevelj in ga poravna.)

LEON: In to.

(Prime plašč in ga vrže po tleh.)

LUCIJA: Ej!

(Pobere plašč, ga obesi in poravna.)

LEON: In to.

(Z roko porine torbico po tleh.)

LUCIJA: Nehaj!

(Pobere torbico, jo pospravi in poravna.)

LEON: In to me moti.

(Z roko porine reklamne kataloge in časopise, da se razsujejo po tleh.)

LUCIJA: Leon, nehaj, ti nisi normalen, nehaj.

(Pobira revije in jih zlaga nazaj na kup.)

LEON: Vse me moti.

(Pokaže na knjigo.)

Da sva tu noter midva. Najina zgodba. Najini strahovi in ... najine odločitve ... in ... in vse to. In ...

LUCIJA: *(Zlaga revije.)*

LEON: In da se je stari gladko poscal na vse.

LUCIJA: *(Zlaga revije.)* Matjaž.

LEON: To me moti. Najbolj od vsega pa me moti, da si mu to dopustila. To dekle iz tega romana mu ne bi in mene zanima, kaj se je z njo zgodilo.

LUCIJA: Hočeš reči, da je tisti fant iz romana še zmeraj tu?

Tišina.

LUCIJA: A si to hotel reči?

LEON: Če se te dobro spomnim, si laži prezirala. Tega ne bi nikoli naredila. Ko naju je hotela Berta pri sedemnajstih pobasat, ji nisi pustila. Zakaj si pustila starmu? Berti se nisi pustila, zakaj se pustiš starmu, pizda?

LUCIJA: Moj mož je Matjaž, Leon. In nič se mu ne pustim, nič mi ni naredil. Daj si dopovedat.

LEON: A si že pozabila, kako sva vsak večer gledala dnevnik in potem pisala grozilna pisma vsem mogočim pezdetom zatiralskim?

LUCIJA: (*Poravna torbico.*)

LEON: Si pozabila?

LUCIJA: (*Prime plašč v roke.*)

LEON: Za kaj vse ti je bilo mar?

LUCIJA: (*Zloži plašč.*)

LEON: Nikoli nisi pristajala na sranja.

LUCIJA: (*Obesi plašč.*)

LEON: Na take tipe kot je stari, na primer.

LUCIJA: (*Pogladi plašč.*)

LEON: Na plesnive pizdune.

LUCIJA: (*Poravna čevlje.*)

LEON: Si pozabila?

LUCIJA: (*Poravna kup časopisov in katalogov.*)

LEON: Kako si skrbela za sosedovi punčki?

LUCIJA: (*Poravna torbico.*)

LEON: H komu sta prišli, vsakič ko so ju doma prebutali?

LUCIJA: (*Pogladi plašč.*)

LEON: Koga sta imeli razen tebe?

LUCIJA: Leon, zdaj te imam pa dovolj. Kaj mata onidve s tem, jebenti?

LEON: Kaj ma pa stari z njima dvema?

LUCIJA: Matjaž.

Tišina.

LEON: Kaj pa najina prisega?

LUCIJA: Najina prisega je eno navadno najstniško sranje. A je v redu? Zdaj se pa umiri. Ali pa pojdi.

Tišina.

LEON: Prodala si me. Mene, sosedovi punčki, vse, v kar sem verjel. Prodala si vse, kar sem leta počel skupaj s tabo. Za kaj? Za nič. Za nič. (*Pokaže na knjigo.*) Tuki noter ni nič.

Sprostituirala si naju, pizda. Prodala si naju ... njemu.

LUCIJA: Nobenemu naju nisem prodala. Nehaj.

LEON: Starmu, ki mu ni mar za nič drugega kot za to, da ima polno rit. Kaj pa on ve, kaj ve o naju, o najini prisegi, jebenti? A mu je na tem svetu sploh še za kaj mar kot za njegovo polno rit?

LUCIJA: Zame mu je mar.

LEON: Ja, saj. To spada zraven. K polni riti. Saj o tem govorim.

LUCIJA: Leon ...

LEON: To tvoje življenje nima nobene veze s tabo, jebenti, ne moreš bit z njim.

LUCIJA: Leon, človek s cajtom ... Treba je živet, no. Midva sva blodila. Tisto so bile najstniške blodnje. Človek ne more spremenit sveta. Kako ne razumeš?

LEON: Pa ti si blesava. Ti nisi normalna. Ti si ratala en tak plesniv pizdun.

5. prizor.

Lucija in Leon. Knjiga.

Matjaž vstopi.

MATJAŽ: Kaj pa –

LUCIJA: Ma nič ni, Matjaž, pojdi spat.

LEON: Kako nič? Svak je prišel na obisk.

LUCIJA: Nič ni. Res.

MATJAŽ: Jah, ne zgodi se ravno vsak dan, da –

LUCIJA: Vsaj nič pomembnega ne.

MATJAŽ: Ob taki uri hrup zganjat ...

LEON: Malo nespodobno, res. Se opravičujem. Nič ne more bit toliko pomembno.

MATJAŽ: Ne vem, če je res tako nepomembno ...

LEON: A misliš, da bi prišel kar tako, ali kaj?

LUCIJA: Zakaj si sploh prišel?

MATJAŽ: / LEON: Zbudil sem se. / Saj veš.

MATJAŽ: Kaj je, lubica?

LUCIJA: Ma nič ni. Res. Pojdi spat, pridem takoj za tabo, v redu?

LEON: Saj res ni nič. Malenkost. Kar pozabi.

LUCIJA: Samo ...

MATJAŽ: Kaj?

LUCIJA: Ne vem, saj ne vem.

LEON: Pa daj izpljuni že, kaj ti je? A naj jaz?

LUCIJA: Leon ...

LEON: Kaj Leon, nič Leon, vprašaj ga. Reci.

MATJAŽ: Kaj je, lubica, no?

LEON: Saj lubica ne ve natančno. Ali veš?

LUCIJA: Saj ne vem natančno.

LEON: Usedi se, rabiva te.

MATJAŽ: Bi se rada pogovorila z mano?

LUCIJA: A bi lahko? Čisto na kratko?

LEON: Used se že.

MATJAŽ: Ampak res na kratko. Malo pozno je, edino to.

LEON: Daj no, stari, tako star pa spet nisi.

MATJAŽ: Ne, da sem tako star, ampak ...

LEON: Hočem zvedet, kako si lahko to naredil.

LUCIJA: Pusti ga pri miru, Leon. Pusti človeka pri miru.

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

MATJAŽ: Saj je v redu. Tak kadaver pa spet nisem. Kaj torej? Prepričan sem, da bo vse v redu, lubica. Včasih pridejo kake stvari, ampak jutri, lubica, bo vse v redu. Kaj je?

LUCIJA: Zaradi tega. (*Se dotakne knjige.*)

MATJAŽ: Zarad tega?

LEON: / LUCIJA: Ja.

MATJAŽ: A zaradi naslova?

LUCIJA: Ne, ne zaradi naslova, zaradi tega. (*Pokaže na knjigo.*)

MATJAŽ: Kaj?

LEON: (*Prime knjigo v roke.*) Lepo je natisnjena, s hudo mnogopomenskim naslovom, in naju zanima, kako si lahko to naredil?

LUCIJA: Če lahko razložiš, kako je do tega prišlo.

MATJAŽ: Do česa?

LEON: Do izsušitve Aralskega jezera, o čem si pa ti mislil, da govorimo?

LUCIJA: Do romana. Do *Vec*.

MATJAŽ: Ne razumem. Kaj je? Kaj je, lubica? A si imela spet kake hude misli? Kaj je?

LEON: Stari, al si neumen al pa ...

LUCIJA: Leon, ne.

LEON: Daj poglej ga – postan kapitalist, ki se dela, da to ni. Moja Lučka takega ne bi niti –

LUCIJA: Tvoje Lučke ni več, okej?

LEON: Ja, pred devetimi leti se je fentala.

LUCIJA: Ampak jo je teta Berta rešila. Tebe pa ni bilo zraven.

LEON: Meni se zdi, da te noben ni rešil.

MATJAŽ: No, kaj bi rada od mene? Zakaj pravzaprav gre?

LUCIJA: Roman. Kako je prišlo do romana.

MATJAŽ: Kaj z romanom? Res ni primerna ura za neka razpravljanja. Še posebej, ko je človek tako iz sebe. Lubica, jutri je še en dan.

LEON: Stari je pa res nekaj. To, ja. Jutri je še en dan. (*Luciji.*) Genija imaš, pizda.

LUCIJA: Leon, obvladaj se, ven te bom vrgla.

LEON: Ne moreš me vreči ven.

LUCIJA: O, pizda, da te lahko.

LEON: Ne moja Lučka.

LUCIJA: Tvoje Lučke ni in poberi se! Matjaž, a je tako težko odgovorit? Odgovori mu že enkrat, da se bo pobral!

MATJAŽ: Ne vem, zakaj gre tule. In nisem prepričan, če sploh hočem vedet.

LEON: Kako si lahko dopustila, da ti je ta pezde ukraDEL –

LUCIJA: Leon ...

LEON: Pizda, najino življenje je ukraDEL.

LUCIJA: Saj ni nič ukradel.

LEON: Kaj je pa tole?

LUCIJA: Roman. O nazu, ampak Matjaž ni ... Al si, Matjaž?

MATJAŽ: Kaj?

LEON: Ukradel. Ukradel knjigo.

LUCIJA: Ne.

LEON: No, kako bi pa ti temu rekla?

LUCIJA: Ne vem, ampak ...

LEON: Reci!

LUCIJA: Okej. Matjaž, zakaj si mi ukradel roman?

MATJAŽ: Ukradel? Ne razumem.

LEON: Saj ni dosti za razumet. Ona ga je napisala roman, ti si ga pa izdal pod svojim imenom.

LUCIJA: Ja, ampak ...

LEON: S primerno spremenjenim naslovom. Baje mnogopomenskim. To. Vprašanje pa je bilo, zakaj si to naredil. Zakaj. Ukradel. Roman.

MATJAŽ: Nič nisem ukradel.

LEON: Loh bi glavo stavl, da boš to rekel.

LUCIJA: Pravzaprav si, Matjaž ... Na nek način.

MATJAŽ: Lubica?

LEON: Na nek način si, Matjaž.

MATJAŽ: Ti pa utihni, a je prav?

LEON: Ti z mano že ne boš –

LUCIJA: Leon!

MATJAŽ: Kako ukradel? Kako to misliš?

LUCIJA: Ne vem, saj pravim, na nek način ... Ne vem.

LEON: Lučka, ne se mu pustit. Povej mu.

LUCIJA: Na nek način pač.

MATJAŽ: To sem naredil zate, lubica. Pa saj si sama rekla ...

LUCIJA: Ja. (*Pavza.*) Ne. (*Pavza.*) Ne vem.

LEON: Lučka, tu noter sva midva.

LUCIJA: Leon ...

LEON: Jaz pa ti.

LUCIJA: Matjaž ...

LEON: Jaz pa ti.

LUCIJA: Zakaj si mi ukradel roman?

MATJAŽ: Pa kaj je zdaj to? Za kaj gre, lubica? Kaj govoriš?

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LUCIJA: Nič, saj ni nič ...

MATJAŽ: A bi lahko to preložila na kdaj drugič? Pozno je, zdaj res ni čas za take zadeve.

LEON: Stari, ne boš se tako lahko izmazal. Zdaj. Zdaj bomo razčistili to zadevo. Odgovori.

LUCIJA: Matjaž, ne poslušat. Maš prav. Kar pejva spat. Ja, kdaj drugič.

LEON: Nič ne bo šel spat. Nič ne bomo preložili. Naj pove. Zakaj je kurba to naredil.

LUCIJA: Leon!

LEON: Nič Leon. Poglej se, pizda, kot kaka ... ameba si. Sram te je lahko. Kako si lahko postala taka ... driska, jebenti.

LUCIJA: Leon, utihni. Utihni! (*Matjažu.*) Matjaž, mi boš kdaj drugič povedal, zakaj si mi ukradel roman.

MATJAŽ: Pa dobro, kaj je zdaj to? Kaj bi rada od mene? Mislil sem, da sva skupaj prišla do konkluzije ...

LEON: Konkluzija, je rekел. Kon – klu – zi – ja. Stari, res si genij.

MATJAŽ: In zdaj, sredi noči me na tak način obtoževati... Česa?

LEON: Kraje. To. Pojasni, zakaj. A je tej akademski buči vse tako težko dopovedat? Zakaj in kako si lahko ukradel roman?

MATJAŽ: To sem naredil zate. Pa saj veš.

LUCIJA: Matjaž, saj razumem. Saj jaz razumem, samo ...

LEON: Samo prav pa ni, a ne, Lučka?

LUCIJA: Ne vem, saj ne vem.

LEON: Ni bilo prav. Ni prav.

LUCIJA: Mogoče res ni bilo prav, Matjaž.

MATJAŽ: Ja pa kaj zdaj ni bilo prav? Dobro, kaj bi rada od mene?

LEON: Samo odgovor na zelo preprosto vprašanje.

MATJAŽ: Zate je vse tako preprosto. Sredi noči terjaš od mene odgovore na neka subnormalna vprašanja.

LUCIJA: Ne se razburjat, Matjaž. Pusti pri miru. Pusti pri miru. Pejva kar spat.

LEON: Stari ni samo hudomušen, tudi razburi se, glej no.

LUCIJA: Leon, poberi se.

LEON: Čakam.

MATJAŽ: Sploh ne razumem za kaj gre tule. Pejmo še enkrat mirno skozi to.

LUCIJA: Nič ni treba hodit skozi. Pejd spat. Leon, poberi se.

LEON: Poslušam.

MATJAŽ: Kar posluši. Da bo enkrat za vselej mir. Jaz naj bi tebi ukradel roman, tega me obtožuješ?

LEON: Bravo.

LUCIJA: Ne, saj ne.

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LEON: Pusti ga, da pove.

LUCIJA: Na nek način, no, ne dobesedno.

MATJAŽ: Samo trenutek. Ko si mi dala prebrat tvoje zapiske –

LEON: Kaj si mu jih pa sploh dajala za brat?

LUCIJA: Ne vem. Tako. Zaradi ...

LEON: Zaradi česa?

LUCIJA: Pa saj to niso bili zapiski. To je bil dnevnik.

LEON: Zakaj si ga pa dala starmu?

LUCIJA: Matjažu. Zato ker ... Ne vem, zakaj. Zato ker je moj mož, jebenti.

LEON: (*Matjažu.*) In ti si to kar pograbil.

MATJAŽ: Ko sem prebral zapiske –

LEON: Dnevnik.

LUCIJA: Bolj dnevnik, kot zapiske.

MATJAŽ: – si me vprašala, kaj se mi zdi. A je tako?

LUCIJA: Ja, ampak ...

MATJAŽ: Povedal sem ti, da je dobro.

LEON: Dnevnik, ne zapiski.

LUCIJA: Pisala sem zase, Matjaž.

MATJAŽ: Zapiski so bili dobri, predobri, da bi ležali v predalu. A je tako?

LEON: Kako si ti človek poln sranja.

LUCIJA: Tako si rekel.

MATJAŽ: Objavit jih pa nisi hotela, ne?

LEON: Zato ker je pisala zase, stari.

LUCIJA: Zato ker sem pisala zase.

MATJAŽ: Rekla si, da ni res dober material, da ni za objavo.

LUCIJA: Ja, da ni za objavo, sem rekla.

LEON: Samo ti stari si res eno tako postano kapitalistično kurbišče.

MATJAŽ: Čakaj zdaj! Pusti mi, da najprej jaz povem svoje. Pogovoril sem se s kolegi, ki –

LEON: – so še bolj plesnivi, kot si ti.

MATJAŽ: – ki imajo v te zadeve odličen vpogled. In to je to. Saj sva se na na koncu zedinila, da je škoda, da tako dober material leži v predalu?

LUCIJA: Ja. Tako si rekel.

MATJAŽ: Pa ne mi zdaj govorit, kaj sem rekel, vem, kaj sem rekел in vem, kaj sem naredil, ampak zakaj mi zdaj očitaš, da sem kradel, tega pa ne vem. Zate sem to naredil. Zate.

LEON: Pizda ti materna ... Ti altruist s pretečenim rokom. A misliš, da bom kar čepel tu in se smejčkal, da boš ti v miru nategoval mojo sestro? A? A misliš, da se boš tako zlahka delal

norca iz moje družine? Ne boš, pezde. Ne. Ne bom ti dovolil, prej ti bom odrezal ta tvoj pofukan akademski nos in ti ga nekam vtaknil.

MATJAŽ: Zdaj je pa šlo vse skupaj čez mero. Nimam se kaj opravičevat. Ne pozabi, da si sama predlagala, naj jaz izdam ta roman.

LUCIJA: Saj sem predlagala samo napol zares.

MATJAŽ: Ni bilo napol zares. Lubica, ni bilo napol zares.

LUCIJA: Ne, Matjaž, ni bilo.

MATJAŽ: Rekla si: »Matjaž, lahko izdaš roman.« To si rekla, lubica.

LEON: »če misliš, da je res nujno.«

LUCIJA: »če misliš, da je res nujno.« To sem rekla. »Pa izdaj roman, če misliš, da je res nujno.«

MATJAŽ: Ni bilo napol zares.

LUCIJA: Ne, res ni bilo.

LEON: To nisi ti. Če bi bila ti, bi si vsako jutro nastavila škatlo z drekom pred vrata.

LUCIJA: Leon, človek –

LEON: - s cajtom.

LUCIJA: Ja. S cajtom.

Tišina.

LUCIJA: Pejd zdaj.

LEON: Me res ne rabiš?

Tišina.

MATJAŽ: Utrujen sem.

LEON: Star si.

LUCIJA: Ja, star si.

MATJAŽ: A bova šla spat?

LEON: Ja, pejta se malo poujčkat.

LUCIJA: Ja, pejva se malo poujčkat.

MATJAŽ: Je torej zaključeno s tem?

LEON: Samo še nekaj bi rad vedel.

MATJAŽ: Ja?

LEON: Kako ti je ratalo naredit tako popolno lobotomijo?

LUCIJA: Kako ti je ratalo na meni naredit tako popolno lobotomijo? Samo še to mi povej.

MATJAŽ: A se to še ne misli nehat? To je abotno, utrujen sem, ne morem več. Kaka lobotomija, kaj pa govorиш. Spremenila si se skupaj z mano. Jaz sem se spremenil skupaj s tabo. Lubica, pa saj veš, da vsaka interakcija rezultira v lobotomiji.

LUCIJA: Nehaj srat. A lahko enkrat za spremembo nehaš srat in odgovoriš na pofukano vprašanje?

MATJAŽ: Kaj je zdaj? Kakšna pa si?

LUCIJA: Odgovori na pofukano vprašanje.

MATJAŽ: Kaj? Zate sem to naredil. Za naju. Saj veš.

LUCIJA: Kolk si ti človek poln sranja.

MATJAŽ: To ni več ničemur podobno. Dajva rajši jutri –

LUCIJA: Povej, kako ti je ratalo iz mene naredit tako ... drisko, jebenti.

MATJAŽ: To nisi ti, lubica.

LUCIJA: Ne, če bi bila jaz, bi nama vsako jutro pred vrata naštimala škatlo z drekom.

MATJAŽ: Kaj pa govorиш? Pa ti si blesava, ti nisi normalna. Tebi se je strgalo.

LUCIJA: Zakaj si ukraDEL moj dnevnik?

MATJAŽ: Če je bil pa dober material, pičku maternu. Vsak polkurčnik, ki si izmisli, izda roman, ko imaš pa nekaj več, pa naj ostane v predalu, al kaj? Sama si rekla ... Zdaj pa ...

LUCIJA: Zakaj si ukraDEL moj dnevnik?

MATJAŽ: Nič nisem ukradu.

LUCIJA: Pobasal si moj dnevnik in ga izdal pod svojim imenom.

MATJAŽ: To sem naredil zate. Za naju oba.

LUCIJA: Ne bi se ti bilo treba tolk žrtvovati. Lahko bi vse skupaj pustil v predalu in bi bilo čisto dovolj. Zame.

MATJAŽ: Skupaj sva prišla do –

LUCIJA: Zame in za Leona je šlo, za naju dva, ne za tole. (*Pokaže na knjigo.*) Kaj pa ti veš o naju? Nikoli ti ni bilo mar za to. Si me kdaj vprašal o teh stvareh? Te je kdaj zanimalo? A se ti sploh sanja, zakaj sva naredila prisego?

MATJAŽ: Tisto so bile najstniške blodnje. Človek s cajtom ... Pa saj veš to, kaj zdaj govorиш? O čem sploh govorиш?

LUCIJA: Sanja se ti ne. Vse, kar veš povedat o svojem romanu, je par puhlih fraz s pametnimi besedami. Pojma nimaš, pod kaj si se podpisal.

MATJAŽ: Ne, to nisi ti.

LUCIJA: Dnevnik sem ti pokazala zato, ker sem hotela, da bi razumel. Mene in Leona in vse to. Zato sem hotela, da ga prebereš. Da bi bilo tega konec. Da bi bilo konec tega.

(*Brcne v čevlje.*)

In tega.

(*Vrže plašč na tla.*)

In tega.

(*Vrže torbico po tleh.*)

In tega.

(*Vrže revije po tleh.*)

MATJAŽ: Lubica, dramatiziraš, pomiri se. Saj bo vse v redu.

LUCIJA: Nisem pa hotela tega. (*Pokaže na knjigo.*) Ne rabim tega.

MATJAŽ: (*Pospravi čevlje.*)

LUCIJA: Tuki noter ni več nič. Nič.

MATJAŽ: (*Pospravi plašč.*)

LUCIJA: Pojma nimaš. Zato ker si plesniv pizdun.

MATJAŽ: (*Pospravi torbico.*)

LUCIJA: Zato ker si polpotenten postan kapitalist. Zato.

MATJAŽ: (*Pospravlja revije.*)

LEON: O, pa je moja Lučka. Brli. Komaj še zaznavno, ampak brli. Lučka moja, vse mu povej.

LUCIJA: Pusti me, Leon, ne morem več.

Tišina.

LUCIJA: Vse sem ti povedala, Matjaž. Čisto vse.

LEON: Najbolje, da vaju pustum sama.

MATJAŽ: Hvala klincu.

Leon odide.

6. prizor.

Lucija in Matjaž. Knjiga.

Dolga tišina.

Matjaž odide.

7. prizor.

Lucija. Knjiga.

Leon jo opazuje.

LUCIJA: Zakaj si me zapustil?

Tišina.

LUCIJA: In kaj zdaj delaš tu?

LEON: Pote sem prišel.

LUCIJA: Pome?

LEON: Ja.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

Tišina.

LUCIJA: Zakaj si prišel?

LEON: Da ti bo boljš.

LUCIJA: Da mi bo boljš?

LEON: Ja. Zato, da bi ratala spet ti.

LUCIJA: Potem ne misliš še it?

LEON: (*Se nasmehne.*)

LUCIJA: Pa misliš, da mi je kaj boljš?

LEON: Ja.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

LEON: A ti ni?

LUCIJA: In njemu misliš, da je kaj boljš?

LEON: Njemu nikoli ne bo boljš, njemu še nikoli boljš ni bilo.

LUCIJA: Leon, jebenti, nimaš prav.

LEON: Imam.

LUCIJA: Pa tud če imaš, a te je kdo kaj vprašal? A misliš, da me zanima? Pejd stran.

LEON: Pa si res banalna.

Tišina.

LEON: Greš z mano?

Tišina.

LEON: Potem ne greš z mano? Lepo bi nama bilo.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

LEON: Res.

LUCIJA: In kaj bi počela?

LEON: Jedla čokoladne kroglice.

LUCIJA: A bi tud škatle nastavljal pred vrata?

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LEON: Ne, to pa ne. Tam se pa ne serje.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

LEON: Prišel sem zato, ker si me klicala.

LUCIJA: Daj Leon, kličem te že devet let. Zakaj si prišel zdaj?

LEON: A ti res ni boljš?

LUCIJA: Boljš bi mi blo, če bi bil še tu. Mogoče.

Tišina.

LEON: Grem.

LUCIJA: Kar tako?

LEON: Ja.

LUCIJA: Boš še kdaj –

LEON: Ne.

LUCIJA: Pol nisi zares prišel pome?

LEON: Ne.

LUCIJA: Pejd.

LEON: (*Se nasmehne.*)

Tišina.

LUCIJA: Zakaj si me zapustil?

Tišina.

Leon odide.

8. prizor.

Lucija. Knjiga.

Matjaž vstopi.

MATJAŽ: Lubica, kaj je zdaj?

LUCIJA: Nič.

MATJAŽ: A si v redu?

LUCIJA: Ja. Ti?

MATJAŽ: Sem.

Tišina.

LUCIJA: Leonovo Lučko so pokopali tisti dan, ko so Leona.

MATJAŽ: (*Pobožna Lucijo po licu.*)

(*Poljubi Lucijo na lase.*)

LUCIJA: A veš?

MATJAŽ: Bolj pogosto bi morala iti ven in se malo razvajat.

Tišina.

LUCIJA: Pokopali so jo z njim vred.

MATJAŽ: Lubica ...

(*Pobožna Lucijo po licu.*)

(*Poljubi Lucijo na lase.*)

LUCIJA: (*Se nasmehne.*)

MATJAŽ: Lubica, rad te mam. (*Se nasmehne.*) Saj veš to.

LUCIJA: Ja, vem.

Tišina.

MATJAŽ: A greva spat?

LUCIJA: Še malo bi posedela.

MATJAŽ: A bi rada ...

LUCIJA: Ne, ni treba. Kar pojdi.

MATJAŽ: Je res vse v redu?

LUCIJA: Ja, kar pojdi spat. Rada bi samo ...

MATJAŽ: Kaj?

LUCIJA: Ne vem. Mogoče Leona.

MATJAŽ: Lubica ...

(*Pobožna Lucijo po licu.*)

(*Poljubi Lucijo na lase.*)

LUCIJA: Mogoče Leonovo Lučko.

MATJAŽ: Ne sledim ti prav, lubica.

© Simona Semenič

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

simona.semenic@gmail.com

LUCIJA: Zato ker brlim komaj še zaznavno.

MATJAŽ: Kaj?

LUCIJA: Nič.

MATJAŽ: Utrujen sem.

LUCIJA: Star si.

MATJAŽ: Ja.

Tišina.

MATJAŽ: Lubica, spat grem.

LUCIJA: Pojdi.

MATJAŽ: Pridi kmalu.

LUCIJA: (*Se nasmehne.*) K mojemu fantku?

MATJAŽ: (*Se nasmehne.*) K tvojemu fantku.

Matjaž odide.

Lucija sedi, pred njo knjiga.

Tišina.

Leon opazuje.

Konec.